

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΚΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Αυτό το ταξίδι θα ήταν ανώτερο των δυνάμεών της και ασφαλώς θα την κατέβαλλε.

«Μπα! σκέφθηκε η Τερέζα. Δεν μου χρειάζονται επί του παρόντος χρήματα. Έχω ακόμη το τρίτον του ποσού που μου άφησε φεύγοντας ο Άνδρέας. Θα γράψω στον κ. Κλάρκσον να μου φέρη ο ίδιος τα χρήματα άμα ξαναγυρίση από την έκδρομή του στον Πάλο. Καλά έζησα έναμιση χρόνο ως τώρα. Τι σημαίνει αν ζήσω άλλους πέντ' - έξη μήνες ακόμα έτσι;»

Έξαφνα όμως μια άλλη σκέψις πέρασε από το μυαλό της: η Φράγκα σε λίγο θα παντρευόταν και θα ήταν αναγκασμένη να ζήσει στην αρχή περιορισμένα με το Ροβέρτο, γιατί θα τους έλειπαν τα χρήματα. Δεν θα μπορούσε λοιπόν η Τερέζα να την βοηθήσει έτσι που να μη γνωρίσει ή αδελφή της τις δυστυχίες που γνώρισε η ίδια; Δεν θα μπορούσε συγχρόνως να βοηθήσει και το Ροβέρτο, στον οποίο τόσα χρωστούσε, ν' αναδειχθής;

Μόλις έκανε αυτές τις σκέψεις, η Τερέζα άλλαξε άμέσως απόφασι. Η επιθυμία της να δη τη Φράγκα και το Ροβέρτο ευτυχισμένους νίκησε κάθε δισταγμό της.

— Θα φύγω άμέσως, είπε. Μπορεί να ρρωστώσω, αλλά μου είναι αδιάφορο. Γι' αυτούς τους δυο είμαι έτοιμη να υποστῶ κάθε θυσία.

Έξαφνα, τή στιγμή εκείνη, δυο διακριτικά χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα.

«Α! θα είναι ο Ροβέρτος» σκέφτηκε.

Κι' ενῶ πήγαινε να του ανοίξη, μια άλλη σκέψις πέρασε από το μυαλό της: «Αν ο Ροβέρτος μπορούσε να πάη, αντί γι' αυτήν, στο Λονδίνο... Τὸ τσέκ ήταν άλλωστε πληρωτέο στον κομιστή και δεν θα του έφερναν καμμιά δυσκολία να του τὸ εξαργυρώσουν.

— Ροβέρτε μου, είπε χαμογελώντας η Τερέζα, όταν ο νέος μπήκε μέσα, είναι γραφτὸ να σου προκαλῶ κάθε τόσο μεγάλες ἐνοχλήσεις.

— Δηλαδή μεγάλες εὐχαριστήσεις, τής απάντησε ο νέος, γιατί κάθε ὑπηρεσία που σου προσφέρω είναι μια μεγάλη εὐχαριστησι για μένα. Μὰ πές μου περι τίνος πρόκειται;

Η Τερέζα του έδωσε τότε τήν ἐπιστολή του Κλάρκσον.

— Διάβασε, του είπε. Θα καταλάβης έτσι καλύτερα.

Και πριν ακόμα ο Ροβέρτος τελειῶση τὸ διάβασμα, πρόσθεσε:

— Βιάζομαι να εισπράξω αυτά τα χρήματα, για πολλούς λόγους, τους οποίους θεωρῶ περιττὸν να σου εκθέσω. Καθὼς θα διάβασες, πρέπει να πάω να τὰ πάρω ως τις πέντε τὸ ἀπόγευμα αύριο, γιατί ο κ. Κλάρκσον φεύγει... Εἶχα αποφασίσει να πάω μόνη μου φεύγοντας τώρα άμέσως. Ἄλλ' έξαφνα συλλογίστηκα ὅτι θα μπορούσες ίσως εὖν να κάνης τὸ ταξίδι αυτό, τὸ ὁποῖο για μένα θα ήταν πολὺ κουραστικό... Ἀπὸ τότε που ανέρρωσα, είμαι πολὺ λεπτή και μια τέτοια ταλαιπωρία ίσως να μ' ἀρρώσταινε.

— Είμαι προθυμότατος, απάντησε ο Ροβέρτος. Πρέπει να φύγω με τὸ νυχτερινὸ τραῖνο, δεν εἶν' έτσι; Τώρα η ὥρα είναι ὀχτῶ και κάτι. Θα πεταχτῶ προηγουμένως στὸ ἐργοστάσιο ὅπου ἐργάζομαι για να τους πῶ ὅτι θα λείψω δυο - τρεῖς μέρες. Φτάνουν τὸσες;

— Βέβαια φτάνουν. Αύριο στις δυο θα εἶσαι στὸ Λονδίνο. Θα πάρης ένα ἀμάξι και θα πᾶς στους Κλάρκσον. Μεθαύριο, τὸ Σάββατο, θα φύγης. Ἔτσι τήν Κυριακή θα εἶσαι πάλι ἐδῶ... Μαζὺ με τὸ γράμμα του κ. Κλάρκσον θα σου δῶσω κι' ένα σημειῶμά μου πρὸς αὐτὸν, στὸ ὁποῖο θα τὸν παρακαλῶ να σου παραδῶση τὰ χρήματα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ καιρὸς, ὁ ὁποῖος ὄλη τήν ἡμέρα ήταν θερμὸς και βαρὺς, εἶχε ἀρχίσει να γίνεται ἀπειλητικός. Ἄστραπες διέσχίζαν τὰ μαῦρα σύννεφα και σε λίγο χοντρές σταγόνες βροχῆς ἀρχισαν να πέφτουν στην Τερέζα και στὸ Ροβέρτο, οἱ ὁποῖοι εἶχαν βγῆ στον ἐξώστη για ν' ἀναπνεύσουν δροσερὸ ἀέρα. Σηκώθηκαν τότε για να μποῦν πάλι στὸ σαλόνι.

— Να κλείσω τὰ παράθυρα; ρώτησε ο Ροβέρτος.

— Ὁχι, απάντησε η Τερέζα. Τὰ κλείνουμε άμα ἴδουμη

ὅτι η βροχή μπαίνει μέσα. Ἐπὶ του παρόντος μου φαίνεται ὅτι φτάνει να τραβήξουμε λίγο παραμέσα τις καρέκλες μας.

Κατέβηκαν τότε τις δυο σκάλες ἄπο τις ὁποῖες ἀνέβαινε κανείς στον ἐξώστη και, ἀφοῦ τράβηξαν τις καρέκλες τους, κάθησαν μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο.

Σε μια στιγμή η Τερέζα ἔσκυψε ἀπο τὸ παράθυρο και εἶπε:

— Ἡ πόρτα του διαμερίσματος στὸ ὁποῖο θα ἐγκατασταθῆς μετὰ τὸ γά-

μου σου με τή Φράγκα εἶν' ἀνοιχτὸ. Φαίνεται ὅτι θα τὸ ἐπισκέφθηκες αὐτές τις ἡμέρες. Ἄν τὰ δωμάτια αὐτὰ ἦσαν κατοικημένα, θα ἀκούγαν ἀπο κεί ὄλη τή συνομιλία μας.

— Ἄλλὰ δεν εἶνε κατοικημένα, εἶπε ο Ροβέρτος χαμογελώντας, και ἂν κατοικηθῶν, θα κατοικηθῶν ἀπο μᾶς και δεν θα ὑπάρχη κανείς φόβος.

Ἡ βροχή ἐξακολουθοῦσε να πέφτη πάντοτε. Ὁ καιρὸς γινόταν ὁλόενα και πιὸ θυελλώδης, τὸ σκότος ἐξω ήταν πολὺ πυκνὸ και η ἀστραπές διαδεχόντουσαν η μια τήν ἄλλη.

— Πιστεῦω, Ροβέρτε, ὅτι δεν θα πᾶς στὸ ἐργαστήριό με τέτοιο καιρὸ, εἶπε ἔξαφνα η Τερέζα.

— Τί να κάνω; Πῶς μπορῶ να μὴν εἰδοποιήσω τους προϊσταμένους μου οἱ ὁποῖοι δειχτηκαν πάντοτε τόσο καλοἱ σε μένα, ὅτι θ' ἀπουσιᾶσω δυο - τρεῖς ἡμέρες;

— Μπορεῖ τὸ πράγμα να κανονιστῆ ἄλλοιῶς, εἶπε η Τερέζα. Αύριο τὸ πρωῖ πηγαίνω και τους εἰδοποιῶ ἐγῶ. Δεν εἶνε καλὰ ἔτσι;

— Πολὺ καλὰ μάλιστα.

Κι' ἐξακολούθησαν να κουβεντιάζουν εὐχάριστα.

— Α! τώρα θυμήθηκα να σου δῶσω μια παραγγελία για τὸ Λονδίνο, εἶπε η Τερέζα σε λίγο. Ἄκουσα ὅτι ὑπάρχουν ἐκεῖ περίφημα λουκέττα και κλειδιά. Ἄν προφταίνης, μου ἀγοράζεις ένα.

— Ποῦ πρόκειται να τὸ βάλης; ρώτησε ο Ροβέρτος. Στὸ γραφεῖο σου;

— Ὁχι, θα τὸ βάλω στην εἴσοδο του διαμερίσματος μου. Εἶνε ένας μῆνας τώρα που μου πήραν μια νύχτα τὸ κλειδὶ ἀπο τήν κλειδωνιά. Ξέρεις, ὅτι συνήθιζα να τὸ ἀφήνω ἄπάνω στην κλειδωνιά κι' αὐτὸ για να μὴν ἀναγκάζομαι να σου ἀνοίγω όταν ἐρχόσουν.

— Και δεν ἔβαλες ἀπο τότε ν' ἀλλάξουν τή κλειδωνιά; ἔκανε ο Ροβέρτος ἀνήσυχος. Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο.

— Στην ἀρχή εἶχα ἀποφασίσει να τήν ἀλλάξω. Μὰ ἐπειδὴ δεν φοβᾶμαι κι' εἶμαι συγχρόνως λίγο ἄμελης, ἀδιαφόρησα κατόπιν κι' ἄφησα τὰ πράγματα ὅπως εἶχαν. Ἐπειτα, ἀφοῦ πέρασε ὀλόκληρος μῆνας χωρίς να πάθω τίποτε, δεν ὑπάρχει κανείς λόγος να φοβᾶμαι πειᾶ. Ὑποθέτω ὅτι θα πήρε τὸ κλειδὶ κανένα ἀπο τὰ παιδιά του ἔκτου πατώματος για να παίξη... Ὅπωςδήποτε όμως πρέπει να βάλω μια κλειδωνιά στην πόρτα μου και γι' αὐτὸ σου ἔδωσα αὐτὴ τήν παραγγελία.

— Δεν θα τήν ξεχάσω, εἶπε ο Ροβέρτος σηκωνόμενος. Και τώρα εἶνε ὥρα να σ' ἀποχαιρετήσω... Γιατί ἂν ἀργήσω ακόμη, ἐνδέχεται να μὴ προφτάσω τὸν σιδηρόδρομο.

Ἡ Τερέζα σηκώθηκε κι' αὐτή.

— Καλὸ ταξίδι, λοιπὸν και καλὴ ἀντάμωσι, ἀγαπητέ μου Ροβέρτε! του εἶπε. Κοπιάζοντας για μένα, κοπιάζεις για τή Φράγκα. Θα τής κάνουμε πολλές εὐχαριστες ἐκπλήξεις μ' αὐτὰ τὰ χρήματα.

Ὁ Ροβέρτος ἔσκυψε και φίλησε επανειλημμένως τὰ δυο κάτασπρα χέρια τής Τερέζας. Ἐκείνη όμως του εἶπε χαρούμενα:

— Ὁχι... να με φιλήσης σαν ἀδελφός...

Και του ἐπρότεινε τὰ δυο τής μάγουλα.

Ὁ Ροβέρτος φίλησε τότε τήν Τερέζα, για τήν ὁποῖα ἐνοιωθε πραγματικὰ ἀδελφικὴ στοργή.

Ὅταν ἀνοιξαν τήν πόρτα τής εἰσόδου του διαμερίσματος, εἶδαν πῶς δεν ὑπῆρχε καθόλου φῶς στη σκάλα, γιατί τὸ γκάζ ήταν πριν ἀπο πολλή ὥρα σβυστὸ.

— Περιμένε να σου φέξω, εἶπε η Τερέζα.

— Δεν χρειάζεται... Ξέρω πολὺ καλὰ τή σκάλα... Καλὴ νύχτα και καλὴ ἀντάμωσι...

— Εὐχαριστῶ, απάντησε η Τερέζα, βλέποντάς τον να

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

φεύγη. Καλό ταξίδι.

Ο Ροβέρτος κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα κ' η Τερέζα ξαναγύρισε μέσα κατευχαριστημένη γιατί θά έκανε εύτυχισμένη την αδελφή της.

— "Ω! είπε. Τι ώραία φωληά θά έτοιμάσω για τά δυό μου τρυγονάκια!...

— Τήν άλλη μέρα, κατά τις έφτά τώ πρωί, ή κυρά Ρενιέρι, ή μοχθηρή θυρωρός τής κατοικίας όπου έμεναν ο Ροβέρτος κ' ή Τερέζα, είδε να μπαίνει στο δωμάτιό της ο κ. Πρεβό, ο ιδιοκτήτης του σπιτιού.

— Έλαβα ένα γράμμα από τον γλύπτη κ. Ροβέρτο, τής είπε. Μου ζητάει να κάνω τις ανάγκαϊες έπισκευές στο διαμέρισμα του πέμπτου πατώματος που έχει νοικιάσει και ν' ανοίξω πάλι την πόρτα με την οποία έπικοινωνούσε άλλοτε με τώ πλαϊνό διαμέρισμα. Πρέπει όμως να μάθουμε αν τώ θέλη αυτό κ' ή ένοικιάστρια του πλαϊνού διαμερίσματος, ή κ. Τερέζα Ανδρέα.

Η θυρωρός χαμογέλασε με κακεντρέχεια.

— Άμ' αυτά τάχουνε κανονίσει μόνοι τους, είπε.

— Πώς! Έκανε ο κ. Πρεβό ξαφνιασμένος. Γιατί μιὰς έτσι; Έγώ θεωρούσα τήν κ. Ανδρέα ως πολύ έντιμη κυρία, άφωσιωμένη στον σύζυγό της.

— "Ω! άλλοτε μπορεί να τού ήταν άφωσιωμένη... Μά ο άντρας της λείπει δυό χρόνια τώρα... Κι' από τότε παρηγοριέται με τον κ. Ροβέρτο, τον πιό στενό φίλο του άντρός της... "Ε! τέτοια πράγματα γίνονται κάθε μέρα... Πάντα βρίσκονται μαζί... Τώρα μάλιστα που θ' ανοίξουν και τήν πόρτα, θά περνούν μιά χαρά...

— Φτάνει! άποκρίθηκε ο κ. Πρεβό με ύφος φιλοσοφικό. Πρέπει να συγχωρούμε τις παρεκτροπές των νέων... Αυτοί είνε ήσυχτοι άνθρωποι, πληρώνουν καλά, κι' αυτό μ'ς άρκει Δέν πρέπει ν' ανακατευόμαστε στα ιδιαίτερά τους. Η κ. Ανδρέα βρίσκεται επάνω; Θά μπορέσω ν' την ιδώ.

— Σήμερα δέν τήν είδα καθόλου, άποκρίθηκε ή κυρά Ρενιέρι. Δέν πιστεύω να έφυγε ακόμα για τώ τυπογραφείο όπου εργάζεται.

— Τώρα που θ' ανεβούμε επάνω χτυπούμε και βλέπουμε...

Κι' ανέβηκαν επάνω. Όταν έφτασαν μπρος στο διαμέρισμα τής Τερέζας χτυπούσαν τήν πόρτα της. Περίμεναν μερικές στιγμές μ'ς, έπειδή δέν έλαβαν καμμιά απάντησι, ξαναχτύπησαν.

Μά και πάλι καμμιά απάντησις.

Έκαναν ν' απομακρυνθούν, όταν έξαφνα ο κ. Πρεβό είπε:

— Κύτταξε, κυρά Ρενιέρι! Περίεργο!... Η πόρτα δέν είνε κλεισμένη!... Τι να σημάει αυτό;

Και άφοδ έμεινε λίγες στιγμές σκεφτικός, έπρόσθεσε:

— Φαίνεται ότι ή κ. Τερέζα θά βγήκε να λίγο έξω για να ψωνίση τίποτε...

— "Οχι! όχι! φώναξε ή κυρά Ρενιέρι. Τή βρήκες τήν κ. Τερέζα να βγή και ν' αφήση έστω και για μιά στιγμή άνοιχτή τήν πόρτα της!... Πρέπει να μπορούμε μέσα!... Άς πάμε, κύριε Πρεβό! Κάτι τρέχει έδω πέρα!

Και χωρίς να περιμένη απάντησι, ή θυρωρός έσπρωξε τήν πόρτα και προχώρησε μέσα, ένω ο ιδιοκτήτης, από επιπόνητα περίμενε έξω.

Άλλά σχεδόν άμέσως ή θυρωρός άκούστηκε να ξεφώνη σαν τρελλή και ξαναβγαίνοντας έξω όρμητικά, σωπάστηκε άναίσθητη μπροστά στα πόδια του κ. Πρεβό.

— "Ω, Θεέ μου! φώναξε τότε κι' αυτός. Τι να συμβαίνει άρα;

Μόλις άκούστηκαν τά ξεφωνητά τής κυρίας Ρενιέρι, ής ή πόρτες των διαμερισμάτων των κάτω πατωμάτων άνοιξαν και πολλοί από τούς ένοίκους ανέβηκαν τή σκάλα άρχαιασμένοι.

Δυό γυναίκες βλέποντας τή θυρωρό άναίσθητη κάτω και ανοιχτή τήν πόρτα του διαμερίσματος τής Τερέζας, μπήκαν μέσα χωρίς να προσέξουν καν τον κ. Πρεβό, που είχα φωνάξει σαν άποσβολωμένος, μη ξέροντας τί να πη και τή γυναίκα.

Άμέσως όμως ή δυό γυναίκες βγήκαν πάλι έξω χλωμές σαν πεθαμένες και περίτρομες.

— Θεέ μου! φώναζαν. Γρεχάτε γρήγορα στην άστυνομία!... Η κυρία Τερέζα είνε πεθαμένη!... Τήν σκότωσαν!...

Μιά άπερίγραπτη σύγχυσις έπακολούθησε τότε. "Ολοι άρχισαν να μιλούν συγχρόνως και να λένε τί έπρεπε να κάνουν. "Ολοι συμφωνούσαν ότι έπρεπε να φέρουν τήν άστυνομία, μά κανένας δέν σάλευε από τή θέσι του για να πάη να τήν ειδοποιήση.

Τέλος ο κ. Πρεβό συνήλθε πρώτος από τήν κατάπληξι του και είπε:

— Σταθήτε δλοι έδω έξω. Θά μπώ μέσα μόνος μου να ιδώ τί συμβαίνει.

Και, μπαίνοντας μέσα, έκλεισε τήν πόρτα πίσω του για να μη τόν ένοχλήσουν οι άλλοι. Άν και εκ φύσεως άπαθής, τόσο ταραχτήκε από τώ θέαμα που παρουσιάστηκε μπρός στα μάτια του, ώστε, νοιώθοντας τά πόδια του να κλονίζονται, αναγκάστηκε να στηριχτή στον τοίχο.

Άνάμεσα σε μιά άπερίγραπτη άταξία, άταξία που φάνέρωνε ότι είχε γίνει άγρία πάλη, ή Τερέζα κοίτονταν σχεδόν έντελώς γυμνή κάτω, μέσα σε μιά λίμνη μαύρου και παγωμένου αίματος.

Ο κ. Πρεβό έτρεξε στο παράθυρο, τώ άνοιξε ολόκληρο και, ξαναγυρίζοντας κοντά στην Τερέζα, γονάτισε και άρχισε να τήν ξεετάζει.

Μιά φοβερή πληγή είχε άνοιξει ολόκληρο τώ επάνω μέρος του στήθους της. Τα μάτια της ήσαν μισόκλειστα, άπλανη και χωρίς ζωή. Τώ πρόσωπό της ήταν πελιδνό. Και τώ κορμί, πιό παγωμένο από μάρμαρο, έδειχνε ότι ή Τερέζα ήταν πειά νεκρή.

Ο κ. Πρεβό σηκώθηκε, απέφυγε να μετακινήση τώ πτώμα και, βγαίνοντας έξω, είπε σ' αυτούς που περίμεναν έξω απ' τήν πόρτα:

— Ένα τρομερό κακούργημα διεπράχθη έδω αυτή τή νύχτα. Πρέπει να φέρουμε γρήγορα τήν άστυνομία και κανένα γιατρό.

Μά φαίνεται πως κάποιος είχε ειδοποιήσει έν τώ μεταξύ τήν άστυνομία, γιατί τήν ίδια στιγμή φάνηκε ο άστυνόμος άκολουθούμενος από μερικούς άστυφύλακες.

Οι άστυφύλακες έσπευσαν ν' απομακρύνουν τούς περιέργους από τήν πόρτα του διαμερίσματος. Μόνο ένας ηλικιωμένος κύριος προχώρησε προς τόν άστυνόμο, ο οποίος, αναγνωρίζοντας σ' αυτόν τόν λαοφιλή γιατρό τής Μονμάρτρης δόκτορα Πρινιέ, τού είπε σφίγγοντάς του τώ χέρι:

— "Α, έσεις είστε, γιατρέ;

— Ναί απάντησε εκείνος. Περνούσα τυχαίως απ' έξω και είδα κόσμο συγκεντρωμένο. Πλησίασα λοιπόν κι' έμαθα ότι κάποια γυναίκα είχε δολοφονηθή. Άνέβηκα λοιπόν επάνω με τήν έλπίδα ότι ίσως τώ θύμα δέν είχε πεθάνει ακόμη.

— Καλά, είπε ο άστυνόμος κ. Λαρόζ, θά μείνετε για να με βοηθήσετε να εκπληρώσω τις νόμιμες διατυπώσεις, έδς ότου να φτάσουν ο άνακριτής κι' ο εισαγγελεύς, τούς οποίους θά ειδοποιήσω άμέσως...

Και άκολουθούμενος από τόν δόκτορα Πρινιέ και τόν κ. Πρεβό, μπήκε στο διαμέρισμα τής Τερέζας.

— "Α! Θεέ μου! φώναξε άμέσως ο δόκτωρ Πρινιέ τρομαγμένος. Μά αυτή είνε ή κ. Ανδρέου!

— Ναί, αυτή είνε, είπε ο κ. Πρεβό.

— Τήν γνωρίζατε λοιπόν, γιατρέ; ρώτησε ο άστυνόμος.

— "Ω! πολύ καλά. Τήν έθεράπευσα πρό είκοσι μηνών περίπου από τυφοειδή πυρετό. Τώρα βοηθήστε με να τήν σηκώσω. Μπορεί να μην είνε νεκρή.

Ο κ. Πρεβό όμως δέν σάλεψε καθόλου από τή θέσι του. Μά κι' αυτός ο άστυνόμος σκεφτόταν να προσκαλέση έναν άστυφύλακα, γιατί δέν τού ήταν καθόλου εύχάριστη ή βοήθεια που τού ζητούσαν.

Και πραγματικά τώ θέαμα που αντίκρυζαν θά μπορούσε να ταραξή και τόν πιό ψύχραιμο άνθρωπο. Έκαναν φοβερή

— Τι να κάνω; είπε ο Ροβέρτος. Πώς μπορώ να μην ειδοποιήσω τούς προϊσταμένους μου;

έντύπωσι όχι μόνο ή άπαίσιες πληγές της Τερέζας, αλλά κ' ή άγριάδα, τὸ μίσος καί ή όργή πού είχαν άποτυπωθῆ στο πρόσωπό της. Τὸ πρὸς τ' άπάνω μισάνοιχτο στόμα της, τὰ μαζεμένα φρύδια της, τὰ χαρακτηριστικά της πού είχαν διατηρήσει τὴν έκφρασι της άγωνίας, φανέρωναν ότι ή δυστυχημένη γυναίκα είχε υποκύψει έπειτ' από μιά άπεγνωσμένη πάλη. Αυτό άλλωστε έδειχναν ό καθρέφτης καί τάλλα έπιπλα πού ἦσαν σπασμένα κι' αναποδογυρισμένα κοντά της. Τὰ παραπετάσματα τοῦ κρεββατιοῦ κρεμόντουσαν ξεσκισμένα. Τὰ πάντα, ὡς κι' αὐτή ή τσιμπίδα της φωτιᾶς πού θρισκόταν στή μέση τοῦ δωματίου, έδειχναν ότι ό δολοφόνος ή τὸ θῦμα είχαν χρησιμοποιήσει για όπλο κάθε τί πού θρέθηκε μπροστά τους.

Ὁ γιατρός, βοηθούμενος από τὸν άστυνόμο Λαρόζ, άνασήκωσε τὴν Τερέζα καί τὴν μετέφεραν στο κρεβάτι της.

— Κυτᾶχτε, εἶπε ό γιατρός δείχνοντας ένα βαθούλωμα στή μέση τοῦ κρεββατιοῦ. Εἶνε φανερό ότι τὸ θῦμα είχε πλαγιάσει όταν παρουσιάστηκε ό δολοφόνος. Πιθανόν καί νά είχε άποκοιμηθῆ...

— Ναι, άπάντησε ό άστυνόμος, κι εγὼ τὸ πρόσεξα αὐτό.

Ἄφου τοποθέτησαν τὴν Τερέζα στο κρεβάτι, ό γιατρός άρχισε νά τὴν έξετάζη προσεχτικά με τὴν έλπίδα ν' ανακαλύψη καί τὸ έλάχιστο ίχνος τοῦ κάκου. Τὰ μπράτσα της καί τὰ χέρια της είχαν πολλά σημάδια από χτυπήματα. Μιά πληγή πλάτους πέντε έκατοστῶν τοῦ μέτρου εἶχανε στο άπάνω μέρος τοῦ στήθους, πρὸς τὸν άριστερό ὤμο. Ἄπ' αὐτή τὴν πληγή κι' από μιάν άλλη επίσης μεγάλη, στο άριστερό μπράτσο, εἶχε χυθῆ ὅλο τὸ αἷμα πού πλημμύριζε τὸ πάτωμα.

— Τὴν έχτύπησαν μ' ένα μαχαίρι πολὺ ὀγκῶδες, εἶπεν ό γιατρός.

Ἐπειτα, άφου έπλυνε τὶς πληγές, έξέτασε τὸ θάθος τους.

— Καί ὅμως, εἶπε, καμμιά από τὶς πληγές αὐτές δέν εἶνε θανατηφόρες. Καμμιά άρτηρία δέν προσεβλήθη.

Κι' εξακολούθησε τὴν εξέταση.

— "Ω! "Ω! εἶπεν έξαφνα. Αὐτὸ έδῶ εἶνε τὸ σοβαρότερο άπ' ὅλα.

Εἶχε άνακαλύψει κάτω άπ' τὸν ὄγκο τῶν χρυσῶν μαλλιῶν της Τερέζας ένα μεγάλο έξόγκωμα. Βρισκόταν άκριβῶς πάνω από τὸ αὐτί καί κοντά στα μηνίγγια.

— Αὐτὸ προέρχεται από ένα τρομερὸ χτύπημα, εἶπε. Σ' αὐτὸ κυρίως ὀφείλεται ό θάνατος.

Ὁ κ. Πρεβὸ άνατρίχιασε καί ρώτησε:

— "Ὡστε εἶνε νεκρή;

— "Ετσι μοῦ φαίνεται, άπάντησε ό δόκτωρ Πρινιέ. Τοῦλάχιστον παρουσιάζει ὅλα τὰ φαινόμενα τοῦ θανάτου.

— Τότε, γιατρέ, εἶπεν ό άστυνόμος, εἶνε περιττὸν νά καταβάλετε προσπάθειες για νά τὴν άναστήσετε. Πρέπει ν' άρχίσω τὶς έρευνές μου ὡς ὅτου νά φθάσουν οἱ δικαστικοί.

Ἐπρεπε νά εξετασθοῦν, πλὴν τοῦ δωματίου ὅπου εἶχε διαπραχθῆ τὸ έγκλημα, τὸ σαλόνι καί ή τραπεζαρία της δολοφονημένης. Στὴν τελευταία, ὕπῆρχαν λείψανα από τὸ δειπνο τῆς Τερέζας.

— Δείπνησε μόνη της με ὅλη της τὴν ἡσυχία, εἶπεν ό άστυνόμος. Αὐτὸ φαίνεται καί από τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο καθάρισε καί τ' άχλάδια της, έπρόσθεσε, δείχνοντας μερικὲς λουρίδες φλούδας άχλαδιῶν πού ἦσαν λεπτότατα κομμένες.

— Ἐδῶ ὅμως, εἶπε ό γιατρός όταν μῆκαν στο σαλόνι, φαίνεται ότι δέχτηκε κάποια έπίσκεψι. Τὸ συμπεραίνω αὐτὸ άπ' τὰ δυὸ αὐτὰ καθίσματα.

Ἐπῆρχαν πράγματι άκόμα κοντά στὸν έξώστη καί πολὺ κοντά τὸ ένα στο ἄλ-

λο τὰ δυὸ καθίσματα, στα ὁποῖα είχαν καθήσει από θραδὺς ή Τερέζα κι' ό Πέτρος.

— Θά ἦρθε, φαίνεται, νά της κρατήση συντροφιά ό γλύπτης, εἶπεν ό κ. Πρεβὸ, γιατί είχαν μεγάλη φιλία. Τελευταία μαλιετα ό γλύπτης νοίκιασε τὸ διπλὸν διαμέρισμα καί μοῦ ζήτησε ν' άνοίξω πόρτα για νά έπικοινωνῆ με τὸ διαμέρισμα της κ. Τερέζας.

Ὁ άστυνόμος, μόλις άκουσε τὰ λόγια αὐτά, σήκωσε ζωηρὰ τὸ κεφάλι του καί ρώτησε:

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ό γλύπτης;

— Ὀνομάζεται Ροβέρτος, άπάντησε ό ιδιοκτήτης. Δέν ξέρω τίποτε άλλο γι' αὐτόν. Ἄλλά έπειδὴ κατοικεῖ πολλὰ χρόνια σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, δέν εἶνε δύσκολο νά λάβετε πληροφορίες γι' αὐτόν.

— Ροβέρτος; εἶπε κι' ό γιατρός Πρινιέ. Μιά στιγμή, σὰς παρακαλῶ. Κάθεται στο έκτο πάτωμα;

— Ναι.

— Τότε τὸ πιστεύω πὼς συνδεόταν με μεγάλη φιλία, εἶπεν ό γιατρός.

— Τί έννοεῖται μ' αὐτό; ρώτησε με κάποια έπιμονή ό άστυνόμος.

Τότε ό γιατρός μίλησε για τὴν άφοσίωσι με τὴν ὁποῖα ό Ροβέρτος εἶχε περιποιηθῆ τὴν Τερέζα κατὰ τὴν άρρώστεια της.

Ὅταν τελείωσε, ό άστυνόμος ρώτησε τὸν κ. Πρεβὸ:

— Ξέρετε αν δεχόταν ή νέα αὐτή γυναίκα καί άλλες έπισκέψεις;

— Ἄγνωῶ, άπάντησε ό ιδιοκτήτης. Ἐπὶ αὐτό, μπορεῖ νά σὰς πληροφορήση έντελῶς ή θυρωρός.

Φώναξαν τότε τὴν κυρά Ρενιέρι, ή ὁποῖα έν τῶ μεταξύ εἶχε συνέλθει έντελῶς καί τὴ δέχτηκαν στὴν τραπεζαρία.

Ἡ θυρωρός λίγες μόνο πληροφορίες μπόρεσε νά δώσει, γιατί βρισκόταν πρὸ ενός χρόνου στο σπίτι αὐτὸ καί δέν γνώριζε άρκετὲς πληροφορίες για τὰ πρόσωπα πού τὴ ρωτοῦσαν.

— Ἄπό τότε πού εἶμ' έδῶ, εἶπε, δέν έβλεπα νά τὴν έπισκέπτεται κανεὶς άλλος έκτός άπ' τὸ γλύπτη. Ἐπειτα

άρχισε νάρχεται καί μιά νέα, πολὺ άπλᾶ, αλλά καί πολὺ ὤμορφα ντυμένη. Ἐρχόταν άλλοτε μόνη της κι' άλλοτε με μιά κυρία πού φαίνονταν δασκαλα της.

— Αὐτὲς ή κυρίες πὼς λέγονται; ρώτησε ό άστυνόμος.

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε ή θυρωρός.

— Κι' ό γλύπτης με τὸν ὁποῖο συνεδέετο τὸ θῦμα, πού κάθεται;

— Ἐδῶ άκριβῶς, στο έπάνω πάτωμα, άπάντησε ή κυρά Ρενιέρι.

— Καί πὼς δέν έτρεξε νά τὴν βοηθήση;... Γιατί μοῦ φαίνεται περίεργο πὼς δέν άκουσαν τίποτε οἱ άλλοι ένοικοι τὴ στιγμή πού έγινε μιά τόσο τρομερὴ πάλη.

— Αὐτὸ εξηγεῖται κάπως, παρατήρησε ό ιδιοκτήτης κ. Πρεβὸ, γιατί σχεδὸν ὅλοι ὅσοι κατοικοῦν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε έργάτες καί φυσικά, κοιμούνται βαρειά.

— Αὐτὸς ό κ. Ροβέρτος πού νά εἶνε τώρα;

— Ἐργάζεται σ' ένα έργοστάσιο ξυλογλυπτικῆς.

— Ξυλογλυπτικῆς ή μαρμαρογλυπτικῆς; ρώτησε πάλι ό άστυνόμος, ό ὁποῖος συλλογίσθηκε τὰ έργαλεῖα με τὰ ὁποῖα έγινε ή δολοφονία.

— Ὁχι, άποκρίθηκε ή κυρά Ρενιέρι. Ἐργάζεται σ' έργοστάσιο μαρμαρογλυπτικῆς.

Ὁ άστυνόμος Λαρόζ δέν άποκρίθηκε τίποτε. Σηκώθηκε ὅμως άμέσως καί βγήκε από τὸ δωμάτιο. Φώναξε έναν άστυφύλακα καί τοῦ έδωσε με σιγανή φωνή μιά διαταγή.

Ὁ άστυφύλακας βγήκε άμέσως έξω.

— "Αμ' αὐτὰ τάχουνε κανονίσει μόνοι τους, εἶπε ή θυρωρός με κακεντρέχεια.

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθῆ εἰς τὴν ὀδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (έναντι πλατείας Κλαυθμῶνος) εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' άπευθύνονται οἱ φίλοι άναγνώσται μας, ὅσοι έπιθυμοῦν ν' άποκτήσουν τὰς έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἄριθμὸς Τηλεφώνου 26-135